

a member state or by the Council to have decisions or recommendations of the High Authority declared void on grounds of lack of legal competence, major violations of this Treaty or of any rule of law relating to its application, or abuse of power».

According to Professor Schutze, the supranational character of the ECSC laid down in the normative quality of the Community secondary law, which did not require a «validating» national act before it could become binding on individuals, which means that member states were ceased the «normative veto» at the borders of their national legal orders. He deduces the dual formula behind the European Coal and Steel Community which was the result of compromise between national and community interests: the absence of a normative veto in the national legal orders was complemented

by the absence of a decisional veto in the Community legal order (Robert Schutze, European Constitutional law, Cambridge University Press, 2012 – kindle edition).

The British scholars, Professor Horspool and Professor Humphrey think that ECSC represented the high point of supranationality which was inspired by mood of the times towards integration, federation and political Union in Europe. (Margot Horspool & Matthew Humphreys, Oxford University Press, 2006 – 4 p.).

Consequently, the formation of the European Coal and Steel Community (ECSC) was the result of a combination of integrationist impulses and ideas, national domestic interests and international circumstances.

Селезньов В.Є.

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри права Європейського Союзу та порівняльного
правознавства*

ТЕОРЕТИКО-ПРИКЛАДНІ АСПЕКТИ ВИНИКНЕННЯ І СТАНОВЛЕННЯ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПРАВА ПРАВ ЛЮДИНИ

У наукових дослідженнях предметом розгляду стають, здебільшого, або окремі міжнародні угоди або ж питання зближення права в рамках окремих регіональних організацій. Як у вітчизняній, так і в зарубіжній літературі дуже мало уваги приділяється проблемам у сфері уніфікації європейського права прав людини.

Однією з основних тенденцій розвитку міжнародного співтовариства є стрімке поглиблення інтеграції, як на глобальному, так і на регіональному рівнях. Інтеграція у Європі, яка проявляється у зближенні правових систем шляхом гармонізації та уніфікації права і представляється, на теперішній час, найбільш динамічною та актуальною.

Для того щоб уявити зміст правової дефініції «уніфікація норм європейського права прав людини», необхідно перш за все пояснити значення «уніфікації правових норм»

Варто відзначити, що у правовій науці існують різні точки зору до визначення терміну «уніфікація норм права» та взагалі не існує загальноприйнятого визначення терміну «уніфікація норм європейського права прав людини».

Процес уніфікації норм європейського права прав людини почав формуватися з моменту появи перших інтеграційних об'єднань на Європейському континенті діяльність яких була направлена на захист прав та свобод громадян держав учасниць. Особливу увагу слід приділити діяльності Ради Європи як першої міжнародної організації метою якої є захист та подальше здійснення прав і основних свобод людини, а також Європейському Союзу та в меншій мірі ОБСЄ.

На нашу думку термін «уніфікація правових норм» слід розуміти більш ширше, а саме як комплексне правове явище сутність якого направлена на однакове застосування суб'єктами права, правових норм, які утворені в рамках міжнародної міжурядової співпраці або наднаціональними інституціями.

Практичне створення уніфікованого (однообразного) нормативно – правового акту неможливо без порівняння, оскільки такий нормативно – правовий акт за своїм змістом представляє собою щось середнє між різними правовими системами.

Окремі автори також виділяють такі три основні способи уніфікації норм права:

По-перше, шляхом заключення конвенцій (розглядається як класична форма), які містять однообразний закон; така конвенція зобов'язує усі підписавши її держави привести норми національного законодавства у відповідність з нормами однообразного закону;

По-друге, шляхом спільного розроблення правових норм, які інкорпуються далі у національне законодавство держав, що приймали участь в спільній розробці цих норм; однак такі держави не пов'язані будь – якими апіорним зобов'язанням, і кожна держава сама вирішує, коли, в якому об'ємі та в якій формі відбудеться ця інкорпорація;

По-третє, шляхом підготовки будь – якою офіційною чи приватною організацією типового нормативно – правового акту, який далі надається законодавцям різних держав; законодавці можуть прийняти цей акт повністю, частково чи в модифікованому вигляді (М. Ансель. Сравнительное право и унификация права // Очерки сравнительного права / ответственный редактор В. А. Туманов. М.: Прогресс. – 1981. – С.192 – 193.).

На нашу думку дана класифікація є неточною у зв'язку з тим, що не враховує існування наднаціональних інстанцій, яким передані частини по-

вноважень від держав учасниць інтеграційних об'єднань та які мають право приймати нормативно – правові акти відповідно до своєї компетенції.

Так в рамках Європейського Союзу такими повноваженнями наділені Рада Європейського Союзу та Європейський парламент.

Стосовно Ради Європи, то головним інститутом приймаючим єдинообразні норми є Європейський суд з прав людини, рішення якого обов'язкові, як для держав які є сторонами по справі, так і для інших держав учасниць, що не приймали участь у справі. В своїй діяльності Суд поєднує елементи як континентального, так і загального права. Зокрема, він досить активно використовує в своїй практиці правило прецеденту. Обґрунтування судових рішень відбувається виходячи не тільки з норм відповідних конвенцій, але й принципів справедливості, розумності, природного права, відповідності моральним критеріям суспільної необхідності. Таким чином крім того, що компетенція Європейського суду з прав людини розповсюджується на забезпечення додержання прав і основоположних свобод людини в усіх державах Європи (окрім Республіки Білорусь та Ватикану), в його рішеннях слугують не тільки засобом уніфікації національно-правових систем, але й засобом уніфікації правових сімей.

Єдине правове регулювання правового статусу людини складає найбільш динамічну частину національного, наднаціонального та міжнародного права. Збільшується не тільки масив таких правових приписів, а й концепція подібних норм, які, набувають нового виміру. В рамках міжнародних органів і організацій проводиться активна робота з розробки значного числа нових правових актів, спрямованих на уніфікацію правового статусу людини, як на міждержавному, так і на наднаціональному рівні.

Особливе значення дослідження уніфікації права прав людини має і для реформування правової системи України, оскільки саме стремління України до інтеграції в європейські структури актуалізує проблему забезпечення прав та свобод людини відповідно до взятих на себе зобов'язань у зв'язку з участю у міжнародних договорах.

Сльчісва О. Р.

*Миколаївська обласна державна адміністрація, головний спеціаліст-юрист
головного управління праці та соціального захисту населення*

ПРОБЛЕМИ МЕХАНІЗМУ ВИКОНАННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ, БОРЖНИКОМ ЗА ЯКИМИ Є ДЕРЖАВНИЙ ОРГАН, З ПОЗИЦІЇ ДЕРЖАВНОГО ОРГАНУ

Невиконання судових рішень, боржниками за якими є державні органи, вже давно набуло систематичного характеру в Україні. Це питання з кожним роком набуває все більше актуальності, оскільки сума заборгованості держави за цими судовими рішеннями нестримно збільшується і сягає вже мільярдів гривень. Особливої уваги заслуговує той факт, що ці